

VASÁRNAP

Fekszel kitakarva a Hedges Lane-i lakásban.
Mellkasod egyik felén
gyűrött mellbimbód, másikon
egy párna duzzanata.
Alatta heg: a betegség metaforája.

Egész nap esteledik.
Egy albumban oldalazok
– nem sejtve – feléd.
A koordináták:
fáradságom (lábom kihordott),
a kirakat (áttetsző csíkokkal rácsozott),
a szeglet (menedékké a nedves kabátok szaga teszi).

Nem vársz, hiszen csak a kimerevített múltban vagy jelen.
Körülöttesz szanaszét fehér árnyékok:
a fény alsóneműi.
Légyott a pillanattal.

Karodat hanyagul arcodra ejted –
valódi szeméremtested takarod el.
Lékként ágyazódva az élő felületbe,
csak feszült ajkad árulkodik arról, hogy figyelsz.
Redőtlen és időnk nélküli.

Az étvágynak mérsékelhetetlennek kell lennie, mondtad.
A pásztától ajultan ver szívem,
s galoppja alatt fellazulnak
a testpanoráma rétegei –
kitemetkezel.
Így kerülsz elő egy könyvesboltban,
valamelyik hétköznap délelőtt.

TRIPTICHON

Itt még kemény a fa, és lombtalan.
De rajongó kis füvek hadát
tűri meg a lábánál alább.
S két hintát is tart csontosan.

Fekete lombcsokor, fekete égitest.
A Nap, a Hold.
Az ág alatta meghajolt.
És jobbra állt a fa.
(Tán mégis éjszaka.)

Mint hogyha Lorca
narancsfa alatti szerelme volna.
A fa helyreállt, hogy olvasni tudjuk: balról jobbra.
Árnyékot vet a csillagokra.